

Er zijn grenzen aan de solidariteit

In ons land wordt bijna de helft van alles wat de inwoners verdienen door de overheid afgenomen en in meer of mindere mate over alle inwoners verdeeld.

Gelukkig worden we tot deze solidariteit verplicht. Want als we afhankelijk zouden zijn van de vrijwillige solidariteit, zoals bijvoorbeeld bij een overstroming, zou er weinig te verdelen vallen. De verplichte solidariteit wordt vastgelegd in wetten die in het parlement democratisch tot stand komen. Honderden wetten regelen volgende vragen :

1. solidariteit: waarover? (vb kinderbijslagen)
2. solidariteit: met wie? (de doelgroep)
3. solidariteit: door wie? (de betalenden)
4. solidariteit: in welke mate?
5. solidariteit: hoelang?
6. solidariteit: onder welke voorwaarden? Hiertoe behoren meestal:
 - a. omkeerbaarheid (of berekende bereidheid)
 - b. doeltreffendheid (de doelgroep moet er beter van worden)
 - c. bereidheid tot zelfredzaamheid
 - d. wie solidair is eist geen dankbaarheid, maar een beetje erkenning en respect mag er wel bij

De antwoorden op al deze vragen bepalen de grenzen van de wettelijk verplichte solidariteit.

Steeds meer Vlamingen vinden dat de grenzen van de solidariteit met Wallonië en Brussel ver overschrijden zijn

- * Vlaanderen betaalt 40 % van de kinderbijslagen en werkloosheidsvergoedingen in Brussel
- * Van omkeerbaarheid van de transfers was in de voorbije veertig jaar geen sprake; ook niet in de komende veertig jaar
- * In Vlaanderen zijn er nog tal van sociale behoeften niet opgelost; de armoede stijgt en de kosten van de vergrijzing worden voelbaar.
- * Waalse pogingen tot zelfredzaamheid, via Marshallplan en andere, leiden niet tot merkbare resultaten.
- * De Franstalige pesterijen, tot bij de Europese instanties, over de Vlaamse Zorgverzekering getuigen niet van enig respect voor de Vlamingen en hun al 40 jaar volgehouden solidariteit. Onbegrijpelijk en onaanvaardbaar. Men spuwt niet in de hand die geeft.

Wetten kunnen gewijzigd worden. Het gaat in Vlaanderen niet slecht, maar niet zo goed als sommigen denken. We zijn in Vlaanderen niet arm, maar niet zo rijk als sommigen denken. Met de vergrijzing staan we voor grote uitdagingen. We kunnen onze problemen zelf oplossen en willen hiervoor onze verantwoordelijkheid nemen. O.a. via een eigen tewerkstellingsbeleid en eigen Sociale Zekerheid. Dit is in het belang van alle Vlamingen en ook van de Walen indien ze hun verantwoordelijkheid willen opnemen. Laten we dan de wetten wijzigen. Het kan toch niet dat een meerderheid blijvend gegijzeld wordt door een minderheid die andere inzichten heeft?